

❖ концепція новітніх технологій – використання власних науково-технічних досягнень для виробництва конкурентоздатної продукції і виходу на нові ринки;

❖ концепція «прориву» - створення нових видів сільськогосподарської продукції, які кращі від існуючих.

На наш погляд, джерелами фінансування заходів по реалізації запропонованої стратегії можуть виступати: власні кошти підприємства, державні інвестиційні ресурси, фінансово-кредитні ресурси, іноземний капітал та кошти населення.

Література

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» // Відомості ВРУ. – 2002. - №36. – с. 266. – Режим доступу до ресурсу зі змінами: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

2. Іванишин В.В. Інноваційне забезпечення оновлення техніко-технологічної бази підприємств АПК / В. В. Іванишин // Економіка АПК. – 2010. - № 1. – С. 128-133.

3. Портфельне інвестування: Навч. Посібник / А.А. Пересада, О.Г. Шевченко, Ю.М. Коваленко, С.В. Урванцева. – К.: КНЕУ, 2004. – 408 с.

Ольга Андрухова

викладач,

Руслана Чушак

студент,

Хмельницький економічний університет,

м. Хмельницький

ВИРОБНИЧИЙ ПОТЕНЦІАЛ ТА ЙОГО РОЛЬ У ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Питанням визначення понять економічного, виробничого і промислового потенціалів у спеціальній економічній літературі приділяється значна увага. Однак, дослідження різних аспектів їх використання не відповідають сучасним потребам господарської практики та рівню складності проблеми відтворення виробничого потенціалу в умовах реформування економіки. Раціональне використання економічного потенціалу та його складової - виробничого потенціалу розглядається фахівцями як один з головних напрямів підвищення ефективності виробництва. Про важливість та актуальність цієї проблематики свідчать інтенсивні дослідження, які проводять вітчизняні науковці.

Проблеми формування та ефективності використання виробничого потенціалу вітчизняних підприємств досліджували в своїх роботах провідні вітчизняні вчені Адамчук В.В., Євдокімов Ф.І., Мізіна О.В., Федонін О.С., Рєпіна І.М., Олексюк О.І., Черников Д.А., Абалкин Л.И., Краснокутська Н.С

Однак проблеми формування економічного потенціалу та оцінка його ефективності залишаються недостатньо дослідженими, зокрема у галузевому аспекті.

В економічній літературі домінує трактування суті виробничого потенціалу як сукупності ресурсів чи можливостей господарської системи до випуску продукції або досягнення певного ефекту. Слід, однак, зазначити, що виробничий потенціал існує не взагалі, а в конкретному суспільстві і суттєво залежить від умов, у яких здійснюється виробнича діяльність підприємства. Саме тому він схильний до постійних об'єктивних змін. Крім того, слід погодитися з точкою зору Краснокутської Н.С., яка стверджує [1, с.59], що виробничий потенціал формують тільки ті можливості й ресурси, які можуть бути змінені в результаті реалізації

стратегічних управлінських рішень. У цьому аспекті особливої важливості набувають проблеми побудови раціональних взаємовідносин між складовими виробничого потенціалу та управління ними. Виробничий потенціал проявляється через систему ресурсів та нагромаджених засобів виробництва: основних та оборотних фондів, робочої сили. Зв'язок між складовими виробничого потенціалу визначається економічними відносинами, що склались у процесі суспільного виробництва, та ступенем досконалості господарського механізму, який обумовлює ці відносини.

Проаналізувавши 23 літературних джерела, можна ствердити, що за сукупністю складових виділяється таке визначення виробничого потенціалу “ сукупність ресурсів, що здатні виробляти певний обсяг продукції, матеріальних благ і послуг”, “виробничі фонди, трудові ресурси сфери матеріального виробництва, а також природні ресурси, що залучені в економічний оборот”, “ сукупність ресурсів без урахування реальних взаємозв'язків, що складається в процесі виробництва”, “виробничі фонди та потужності” та “можливості підприємства, результатом реалізації яких є виробництво продукції, товари та послуги”.

За окремими складовими привертає увагу виділення виробничих фондів, засобів виробництва (8 із 23), сукупність ресурсів (8 із 23), трудові ресурси (5 із 23), виробнича потужність підприємства та обсяг продукції (по 4 із 23), виробництво продукції і послуг та ресурси виробництва (по 3 із 23). У восьми з двадцять трьох значень теж стверджують, що виробничий потенціал – це сукупність ресурсів і показників, а не один ресурс чи показник.

Література

1. Краснокутська Н. С. Потенціал підприємства: формування та оцінка : навч. посібник / Н. С. Краснокутська. – К. : Центр навчальної літератури, 2005. - 351 с.
2. Диверсифікаційні засоби забезпечення стабільного розвитку переробних підприємств в умовах економічних трансформацій / Кінаш І.А., Н. Б. Кирич, О. Б. Погайдак // Монографія. – Тернопіль: Тернопільський національний технічний університет ім. І. Пулюя. Тернопіль, 2010. – 524 с.

Луиза Батукова

к.э.н., доцент,

ГОУ ВПО Сибирский государственный аэрокосмический университет
г. Красноярск, Россия

К ВОПРОСУ О СТРУКТУРНОЙ ОРГАНИЗАЦИИ РЕГИОНАЛЬНОЙ ИННОВАЦИОННОЙ СИСТЕМЫ

Сегодня весьма актуальным является вопрос о структурной организации инновационных систем различного уровня - от региональной до национальной. Несмотря на то, что эффективность структурной организации является принципиальным условием эффективности всего механизма инновационной системы, ему не уделяется должного внимания в рамках функционального подхода, который сегодня доминирует в вопросах разработки и формирования инновационных систем.

Функциональный подход предполагает следующую последовательность этапов анализа и формирования инновационной системы [1].

Первый этап - определение границ рассматриваемой инновационной системы. Указанный этап чаще всего рассматривается как чисто географический аспект.

Второй этап - выявление системообразующих групп, анализ основных элементов в каждой из них. К числу системообразующих групп причисляют следующие группы: частный сектор; государственный сектор (включая органы по